

خبر جبهه

مراسم بزرگداشت پنجاهمین سالگرد شهیدان رستاخیز سی ام تیر از سوی جبهه ملی ایران

حزب زحمتکشان در اهواز، با فریاد "لعنت بر دیکتاتور تاریخ محدث رضا شاه" زیر تانک رفت و شهید شد. لولوزرگر، عینکچی و شهدای دیگری که می‌بینند اینجا دفن هستند.

دکتر مصدق از دارایی خود همین قطعه زمین را برای خاکسپای شهدای ۳۰ تیر خردباری کرد. خود به این بابویه بر مزار شهداً آمد در حالی که احمد مصدق و نصرت‌الله امینی زیر بغل او را گرفته بودند من خود در کنار شادروان شمشیری شاهد بودم. دکتر مصدق دو زانو بر مزار شهیدان ادب احترام کرد قرآن کوچکی را از جیب خود بیرون آورد و در حالی که سخت می‌گریست گفت: به این قرآن سوگند آنچه در توان دارم برای آسایش این مردم به کار خواهم گرفت. شما "شهدا" راستین وطن هستید. شما به گردن من حق دارید. من نمی‌توانم پاسخ دینی را که شما برگردان من دارید بدهم.

مصدق وصیت کرد جناه اورا در کنار شهدای ۳۰ تیر به خاک سپارند.

سخنران دیگر دکتر حاج قاسمعلی چنین گفت:

امروز پنجاه سال از آن قیام مردم می‌گذرد. گرفتاری ما همچنان گرفتاری‌های پنجاه سال پیش است و خواسته‌های ما همان خواسته‌ها و یکصد و پنجاه سال پیش اصلاح طلبی از قائم مقام و امیرکبیر و مصدق شروع شد. این هر سه از درون حاکمیت پرخاسته بودند. مردم را می‌شناختند و به نیازهای مردم آشنا بودند. حرف‌های مصدق را اکثریت توده مردم قبول داشت و او را پشتیبانی می‌کرد.

مصدق در سه جبهه، خارجی، داخلی و رادیکالیسم افراطی حزب توده درگیر بود. او بواسطه پشتیبانی ملت پیروزی‌هایی بدست آورد تا جایی که نیاز به اختیارات پیشتر بود، تا دست دربار و دشمنان خارجی از دارایی‌های مردم ایران کوتاه شود. مصدق با هوشمندی و شعور سیاسی، در آن تنگتای تاریخی استعفانامه خود را به "پیشگاه ملت ایران" تقدیم کرد.

قیام تاریخ ساز ۳۰ تیر به وجود آمد. گروهی از مردم شجاع در راه کسب خواسته‌های مشروع ملت ایران شهید شدند. این شهیدان که پنجاه سال در این گورها آرمیده‌اند، آرزوها بی داشتند که هنوز برآورده نشده... اینها هرج و مرچ طلب یا آشوبگر نبودند. اینها از توده مردم بودند. رفتند در حالی که ما جای آنها و پر نکرده‌ایم.

دکتر غلامحسین مصدق می‌نویسد: همراه پدرم در سالگرد ۳۰ تیر به این بابویه رفتیم. در حالی که به سختی حرکت می‌کرد. بسیار متاثر بود و می‌گفت می‌خواهم در کنار این شهیدان دفن شوم. اینها شهدای راستین وطن هستند و لا اله الا الله گویان جنازه را تشییع کردیم. جوانی که دانش‌آموز دیبرستان نظام پود گلوه خورد و به زمین افتاد "بی ازار" از حزب زحمتکشان که دیبر بود با خون او نوشته: این خون زحمتکشان ملت ایران است، یا مرگ یا مصدق. این نوشته تا مدت‌ها روی زمین پود. مردم همه شعار می‌دادند یا مرگ یا مصدق. بعد از ظهر مردم شهرستانها بیرون ریختند. جهانفر عرب از

عصر روز یکشنبه سی ام تیر ماه، در پنجمین سالروز رخداد تاریخ ساز ۳۰ تیر ۱۳۳۱، نمایندگانی از سوی سازمانهای جبهه ملی ایران در این بابویه بر مزار شهیدان آن قیام ملی گرد آمدند و با خواندن فاتحه و هدیه کردن شاخمه‌های گل سرخ و سپید، یاد شهیدان راستین میهن را گرامی داشتند. نخست یکی از جوانان برنامه را اعلام داشت. سپس آقای حسین شاه حسینی نایب رئیس شورای جبهه ملی ایران، خاطره‌هایی از آن خیزش مردمی را بر شمرد و چگونگی پشتیبانی مردم از دولت و برنامه‌های دکتر مصدق برای برقراری حاکمیت مردم سalar و بریدن دست دشمنان خارجی و دربار از سرنوشت ملت ایران را روشن کرد.

... مصدق می‌خواست با گرفتن امتیازهایی، کاینه خود را به مجلس تازه (دوره ۱۷) معرفی کند، تا پس از گرفتن رأی اعتماد از نمایندگان مردم، شاه از چایگاه سلطنت و نه حکومت، فرمان نخست وزیری را به نام وی صادر کند. از نظر مصدق، شاه مقامی غیر مسؤول بود که نمی‌باشد در کارها دخالت می‌کرد. دخالت مقامهای غیر مسؤول کارها را خراب می‌کند زیرا که آن‌ها پاسخگو نیستند.

مصدق خواسته‌هایی از شاه پس از ۲۴ ساعت پاسخ گوید. با رفتن سید ضیاء و قوام به دربار و گفت و گویی که با سید حسین امامی، رئیس مجلس صورت گرفت، شاه قوام را برای نخست وزیری به مجلس معرفی کرد و قوام با ۴۲ رأی موافق نخست وزیر شد.

مصدق نهضت ملی شدن نفت را رهبری کرده بود. زمانه حساسی بود. نواب سفیر ایران در هلند، پی در پی تلگراف می‌کرد و اخبار "لاهه" را به تهران مخابره می‌نمود و نگران آن بود که در استانه رأی دیوان لاهه به نفع ایران، دولت مصدق ساقط شود و قوام شکایت را از دادگاه پس گیرد یا طرح توافق دعوی را بدهد. قوام نطق تند و تهدیدآمیزی کرد و در انتهای گفت کشتیان را سیاستی دگر آمد مردم تهران صبح ۳۰ تیر ۱۳۳۱ به خیابانها ریختند و به نفع دکتر مصدق تظاهرات کردند. احزاب سیاسی دسته راه بازار، مردم، از همه گروه‌ها، تجمع و حرکت کردند. احزاب سیاسی دسته راه انداختند. فروهر روی سکو رفت و فریاد کشید: مرگ بر دیکتاتوری محمد رضا شاه، نگذارید دیگر استبداد بر این مملکت حکومت کند. سردمداران بازار و اساتید دانشگاه مردم را رهبری می‌کردند یک نفر در میدان ارک گلوله خورد و شهید شد. دکتر خنجری روی پله‌های دادگستری ایستاده بود دستور داد تخته اوردن و لا اله الا الله گویان جنازه را تشییع کردیم. جوانی که دانش‌آموز دیبرستان نظام پود گلوه خورد و به زمین افتاد "بی ازار" از حزب زحمتکشان که دیبر بود با خون او نوشته: این خون زحمتکشان ملت ایران است، یا مرگ یا مصدق. این نوشته تا مدت‌ها روی زمین پود. مردم همه شعار می‌دادند یا مرگ یا مصدق. بعد از ظهر مردم شهرستانها بیرون ریختند. جهانفر عرب از

مراسم بزرگداشت استاد ادیب برومند در انجمن فردوسی

انجمن فردوسی به مناسبت دهمین سالگرد تأسیس این انجمن مراسم بزرگداشت استاد ادیب برومند رئیس شورای مرکزی جبهه ملی ایران را در بیست و یکم تیر ماه برگزار کرد.

"شمس الدین خلخالی" مدیر انجمن ادبی فردوسی در این جلسه ضمن خیر مقدم اعلام کرد که این مراسم برای گرامیداشت استاد ادیب برومند شاعر ملی ایران برگزار می‌شود. وی همچنین ضمن سخنرانی از مقام ادبی و سیاسی استاد ادیب برومند تجلیل کرد.

در این مراسم آقای «مهندس بیانی» رئیس شورای مرکزی حزب ایران سخنرانی خود را با ذکر گوشه‌هایی از مبارزات سیاسی ادیب برومند آغاز کرد و در سخنرانی از ایشان و راهی که در پیش داشته‌اند تقدیر کردند.

در این مراسم شماری چند از شاعران و نویسندهای این مراسم مقدم ادبی و فعالیت‌های سیاسی استاد ادیب برومند سخنرانی کردند و اشعاری در ستایش از شخصیت ایشان خوانندند.

آقای قریشی تیز در این مراسم به سخنرانی در مورد فردوسی و اهمیت پیگیری اهداف و نیات این شاعر ملی پرداخت و سخنرانی کردند و سروزه خود را به مناسبت بزرگداشت ادیب برومند برای در نشریه اینجا کرد. سپس آقای محمود بختیاری درباره وطن دوستی و ملی گرایی ادیب برومند سخنرانی ایجاد کردند که با اقبال عمومی حاضران روبرو گشت. سرانجام لوح یادبود و تکریم و تندیس فردوسی و چند جلد کتاب به استاد ادیب برومند اهداء شد. در پایان آقای ادیب برومند به سخنرانی پرداختند و اشاره کردند: درست است که من از سن ۱۷ سالگی به موجب اطلاق روزنامه‌ها، مجلات و کتب عنوان شاعر ملی ایران گرفتم و در راه خدمت به ایران و ترویج احساسات وطن پرستانه و مبارزه با سیاستهای استعماری و استبدادی خدماتی را انجام داده‌ام اما تمام اینها انجام وظیفه بوده است و نیازی به تکریم و گرامیداشت ندارد. سپس ایشان قصیده‌ای را که برای سپاسگزاری از شرکت کنندگان در مراسم سروزه بودند خوانندند که مورد توجه حاضران قرار گرفت.